

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **H.**, so sídlom P., zastúpeného J., advokátkou v P., proti povinnému **I.**, bytom P., **o uspokojenie pohľadávky 190.000,- Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 1 Er 2751/2003, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2007 sp. zn. 19 CoE 114/2007, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 30. októbra 2007 sp. zn. 19 CoE 114/2007 **o d m i e t a**.

Povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Považská Bystrica uznesením z 20. augusta 2007 č.k. 1 Er 2751/2003-97 zastavil čiastočne exekúciu z dôvodu, že zánik pohľadávky v sume 166.104,- Sk nastal započítaním vzájomnej pohľadávky povinného s vymáhanou pohľadávkou oprávneného (§ 57 ods. 1 písm. f/ EP).

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 30. októbra 2007 sp. zn. 19 CoE 114/2007 na odvolanie oprávneného uznesenie okresného súdu potvrdil a povinnému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že oprávnený urobil v liste z 18.2.1997 svoj započítací prejav jasne, určite a zrozumiteľne. Tento jeho prejav vôle nevzbudzuje žiadne pochybnosti o tom, čo chcel svojim úkonom vyjadriť. Okresný súd

dospel preto k správne mu záveru, že vymáhaná pohľadávka (jej časť) zanikla započítaním v zmysle § 580 Obč. zákonníka, z ktorého dôvodu správne exekúciu čiastočne zastavil.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie oprávnený. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 3 C 190/2005, v ktorom sa povinný proti oprávnenému domáhal určenia, že jeho pohľadávka zanikla z dôvodu započítania, bol tento jeho návrh zamietnutý. Keďže išlo o konanie medzi rovnakými účastníkmi, v tej istej veci, o ktorom sa už prv právoplatne rozhodlo, odvolací súd zaťažil konanie vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil v otázke započítania. Dovolanie je preto prípustné a tiež opodstatnene podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak

- a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu,
- b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia,

c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa exekúciu čiastočne zastavil. Dovolanie oprávneného teda nesmeruje proti takému uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým by bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 O.s.p. preto nie je prípustné.

Nejedná sa ani o uznesenie, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a nejde ani o prípady uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Dovolanie preto ani podľa § 239 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy.

So zreteľom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd zakladajúcich tzv. zmätočnosť, neobmedzil sa odvolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadami vymenovanými v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (tiež uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Osobitne sa zaoberal námietkou dovolateľa, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (§ 237 písm. d/ O.s.p.).

Citované zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom je prekážka právoplatne rozhodnutej veci (res iudicata), vylučujúca možnosť vec znovu

prejednať (§ 159 ods. 3 O.s.p.). Právoplatné rozhodnutie o veci musí reálne existovať. Predpokladá totožnosť osôb, ktoré boli účastníkmi konania, ako aj totožnosť predmetu sporu. O tých istých účastníkov pôjde aj v prípade, že v konaní vystupujú nositelia práv z rovnakého právneho vzťahu avšak v inom procesnom postavení (ten, kto bol v pôvodnom konaní v postavení žalobcu, teraz vystupuje v postavení žalovaného - povinného). O totožnosť predmetu konania ide vtedy, ak v novom konaní je uplatnený rovnaký druh nároku alebo ide o rovnaký stav, o ktorom bolo už raz právoplatne rozhodnuté a súčasne ide o totožnosť skutkového stavu, t.j. právneho dôvodu.

V danej veci nejde o prípad vady uvedenej v § 237 písm. d/ O.s.p. (o prekážku právoplatne rozhodnutej veci) tak, ako to nesprávne tvrdí dovolateľ. Predovšetkým sa nezakladá na pravde jeho tvrdenie, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 3 C 190/2005 v porovnaní s konaním vedeným pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 1 Er 2751/2003, sa právoplatne rozhodlo vo veciach s tým istým predmetom konania. V konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica sp. zn. 3 C 190/2005 sa totiž právoplatne rozhodlo o návrhu žalobcu (v tomto konaní povinného), ktorým sa domáhal určenia, že pohľadávka žalovaného (v tomto konaní oprávneného), ktorá bola priznaná jeho právnenému predchodcovi rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici z 10.12.1993 sp. zn. 8 C 783/93 zanikla započítaním, pričom v tomto konaní sa právoplatne rozhodlo o návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky v sume 190.000,- Sk priznanej oprávnenému vyššie uvedeným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica. Už z povahy exekučného konania vyplýva, že v novom (exekučnom) konaní nemohol byť a ani nebol uplatnený rovnaký druh nároku, o ktorom bolo už skôr právoplatne rozhodnuté v konaní pred Okresným súdom Považská Bystrica pod sp. zn. 3 C 190/2005. Vzťah medzi týmto právoplatným rozhodnutím a rozhodnutím vydaným v exekučnom konaní by mohol vzniknúť len v prípade, ak by exekučný súd riešil v konaní prejudiciálne takú otázku, o ktorej bolo vydané príslušným orgánom právoplatné rozhodnutie. Tento vzťah by sa prejavil v tom, že exekučný súd by pri posúdení tejto otázky, musel z právoplatného rozhodnutia vychádzať. V posudzovanej veci sa však ani o takýto prípad nejedná, lebo Okresný súd Považská Bystrica žalobu povinného o určenie, že pohľadávka oprávneného zanikla započítaním, zamietol len z dôvodu nedostatku jeho naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Dospel totiž k právnenému názoru, že povinný sa svojho práva musí domáhať procesnými prostriedkami v exekučnom konaní.

V tomto konaní právoplatný rozsudok súdu teda neposúdil (ne)existenciu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania záväzným spôsobom.

Z uvedeného je zrejmé, že námietka dovolateľa spočívajúca v tom, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. d/ O.s.p. je neopodstatnená, z ktorého dôvodu prípustnosť dovolania podľa tohto zákonného ustanovenia daná nie je. Dovolací súd nezistil ani ďalšie vady uvedené pod písmenami a/ až c/ a e/ až g/ ustanovenia § 237 O.s.p., ktoré napokon dovolateľom tvrdené ani neboli. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je.

Keďže dovolací súd nezistil existenciu skutočností, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a dovolanie nie je prípustné ani podľa § 239 O.s.p., dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci ide o dovolanie, smerujúce proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré týmto opravným prostriedkom nemožno napadnúť. Dovolanie oprávneného preto podľa § 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa pritom právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Povinnému, ktorému by inak patrila náhrada trov dovolacieho konania, náhradu trov nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli (§ 243b ods. 4 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

